

[Gert Petersen]

Men netop derfor er det rystende, at NATO valgte en vej, om hvilken man kunne vide med sikkerhed, at den ville føre til en forøgelse af disse raketters antal. Og det endda i en situation, hvor der var en mulighed, som burde være undersøgt, for at få standset udstationeringen af dem.

Nu vil man bilde os ind, at det kommer til at gå endnu bedre, hvis NATO også starter udstationeringen af sine nye mellemdistance-raketter i løbet af et par uger; så baner man måske vej for alvor til nedrustning, det andet, det var bare sådan et tilløb, men nu kommer nedrustningen rigtig, for nu begynder man udstationeringen, eller hvis det ikke ligefrem kommer til nedrustning, så får man da i hvert fald balance og ligevægt, som man siger man vil have. Svaret er, at ikke alene opnår man ikke nogen af delene, man forskyder tværtimod begge mål endnu fjernere ud i horisonten, forvandler dem til fata morganaer, der intet har med virkeligheden at gøre.

Hvad vil der ske, når udstationeringen påbegyndes om et par uger? Naturligvis først og fremmest, at Sovjetunionen genoptager sit udstationeringsprogram, som åbenbart har været suspenderet i Europa i det sidste halvandet år og i resten af Sovjetunionen i det sidste år. Men i løbet af de første måneder efter påbegyndelsen af den vestlige udstationering kan man være sikker på, at man kan forvente en eksplosiv sovjetisk udstationering. Det er helt klart, at det bliver resultatet.

Jeg synes, de skulle lade være med det ovre i Sovjetunionen. Jeg mener, de ville gøre verden en tjeneste, hvis de i modsætning til NATO udviste tilbageholdenhed, men mit kendskab til de militære høje, hvad enten de har bygget rede i Moskva eller Washington, siger mig, at det gør de ikke. De udviser ikke tilbageholdenhed, og det ved udenrigsministeren. Det ved NATO. Man ved, at de med begejstring vil gribe begrundelsen eller undskyldningen, hvad man nu skal kalde det, for at svare igen.

Når vi ved det, hvorfor skal Vesten så forære dem den begrundelse? Resultatet bliver jo ikke den ligevægt, som NATO fabler om. Tværtimod. Uligevægten vil blive skærpet, bl.a. fordi man også kan forvente udstationering af korterevækkende raketter i Czekoslovakiet og DDR. Resultatet er heller ikke, at der banes vej for nedrustning. Tværtimod.

Oprustningen vil blive voldsomt forstærket både i Vest og Øst.

Det er muligt, udenrigsministeren mener noget andet. Så tror jeg, det vil gå ligesom med en af de andre tidligere udtalelser, da dobbeltbeslutningen blev taget, om, at den ville have den og den effekt, at de lysegrønne håb, som man har, viser sig at være aldeles ubegrundede. Og med en smule forstand i hovedet kan man også sige sig selv, at det ikke kan være ærligt ment, for sådan er verden nu engang ikke.

Derfor må man spørge, om det er det, NATO vil. Er det det, udenrigsministeren, den danske regering eller hr. Arne Christiansen vil? En forstærket oprustning. Flere SS-20 raketter. Er det det, I slås for? For det får man som følge af den holdning, der her er tale om.

Og det bliver naturligvis ikke slutningen på historien. For når først Sovjetunionen har forstærket sin oprustning og genoptaget den nu i ret lang tid suspenderede udstationering af SS-20 raketter som svar på vestlig udstationering, så vil NATO selvfølgelig finde ud af, at nu er de 572 nye raketter for lidt til at skabe balance. Så må NATO have flere, og det er jo også, hvad udenrigsministeren har truet med under sine besøg – selv om det er stærkt, at sådan et lille land rejser rundt og truer, men mange ting ændrer sig jo – i Czekoslovakiet og DDR.

Hvad opnår man så ved det? Ja, da de militære høje som sagt tænker ens i alle lande, ved man, at Sovjetunionen selvfølgelig vil besvare den nye forøgelse af NATO-arsenalet med at forstærke sit arsenal yderligere, og så er vi inde i en fuldstændig sindssyg spiral, som kun kan bringe den store katastrofe nærmere.

Det er perspektivet i den politik, som stormagterne i NATO fører med principiel tilslutning fra den danske regering.

Men der er et andet perspektiv, der er en anden mulighed, for helt løgn var det alligevel ikke, hvad NATO-politikerne sagde i december 1979: dobbeltbeslutningen kan føre til nedrustning, men det forudsætter sandelig, at den omfortolkes og håndteres på en helt anden måde, end det hidtil har været tilfældet. Der rummes i de hidtidige forhandlingsforløb mulighed for at ende med et resultat, der indebærer balance på et betydelig lavere niveau end i december 1979, da dobbeltbe-